

►► Benedetta Tagliabue, amb la maqueta del projecte, ahir al Palau de la Generalitat.

NOU INQUILÍ AL 22@

Can Ricart conservarà l'aire fabril després d'una reforma rigorosa

► L'estudi de Benedetta Tagliabue s'encarrega de la rehabilitació

► El recinte obrirà el 2010 com a equipament cultural de la Generalitat

ROSARIO FONTOVA
BARCELONA

L'antiga fàbrica de Can Ricart tornarà a obrir el 2010 després d'una rehabilitació extremadament respectuosa amb l'edifici original. El projecte, de l'estudi EMBT (Enric Miralles / Benedetta Tagliabue), potencia l'aspecte que va tenir quan es va construir, a mitjans del segle XIX. Tant, que fins i tot la Comissió de Patrimoni de la Generalitat ha obligat els arquitectes a rectificat uns quants marcs que accentuaven la forma dels finestrals i que ahir encara es podien veure a la maqueta que es va presentar al Palau de la Generalitat.

Edificada cap al 1853 per Josep Oriol Bernadet en plena zona de cultius agrícoles, i dedicada a produir estampats de cotó, amb els anys Can Ricart va anar creixent de manera desordenada i omplint-se d'adherències constructives que es llogaven a baix preu. Una batalla veïnal que reclamava més atenció pel patrimoni

►► Una vista simulada de la futura zona de vianants del carrer de Bolívia.

Una llengua morta per defensar el català i difondre «política i valors»

►► El vicepresident Josep-Lluís Carod-Rovira va presentar ahir el projecte que acollirà l'equipament LinguaMón-Casa de les Llengües. El títol sorgeix del vocable *llengua en llati*, una llengua morta pràcticament suprimida de l'ensenyament. Carod va dir que a Can Ricart la llengua catalana serà «de primera divisió».

►► El projecte va néixer d'una de les exposicions centrals del Fòrum 2004, pròdiga en ostentació tecnològica. El seu director, Antoni Mir, va dir que al recinte no només es donaran a conèixer llengües del món, sinó també «temes de política, de cultura i de valors» que «canviïn mentalitats i modifiquin idees i actituds».

fabril de la que va tenir l'ajuntament i l'alça dels preus immobiliaris, juntament amb els interessos particulars del propietari, van convertir Can Ricart en un emblema del que no es podia repetir. Les agües han tornat a mare amb la preservació del cos central—uns 5.000 metres quadrats—, inclosa la zona que es va incendiar, i la torre del rellotge, on s'ubicarà un ascensor.

CARRER DE VIANANTS // L'arquitecta va assenyalar ahir que el seu projecte «és, segons indicaven les normes del concurs que vam guanyar, molt fidel a la bella i elegant arquitectura que van encarregar els barcelonins emprenedors amb què ens vam trobar». Tan sols substitueixen les edificacions que s'havien anat construint paral·lelament al cos central per una espècie de *costellam* o columna vertebral que segueix la línia de l'edifici i que emmarca la prolongació del carrer de Bolívia, que serà de vianants i que actuarà com a distribuïdor dels espais, que han de definir-se.

El Departament de Cultura de la Generalitat es va afanyar a protegir el recinte central de Can Ricart, que ara es converteix en equipament públic sense que inicialment la mesura satisfés els veïns. Si bé la fàbrica es conserva, no passa el mateix amb l'entorn, on es construirà una torre de més de 50 metres. Les entitats veïnals tenen present el destí de Ca l'Aranyó, la bella fàbrica que queda emparedada entre les luxoses torres enviadriades de la Diagonal. ≡

EL PIANISTA DEL MAJESTIC

Nens

Es que han sobreviscut a una guerra, a qualsevol guerra, no l'obliden mai. La prova és que m'acaba de trucar Domingo García Castillo per preguntar-me si publicarem més fotos inèdites de Robert Capa. Més fotos de Barcelona.

Domingo García Castillo, quan era petit, va saber d'aquells bombardejos sobre Barcelona, la majoria portats a terme per l'aviació italiana, i en un d'ells va estar a punt de perdre la vida. Per això busca des de fa anys algun testimoni gràfic d'aquell episodi bèl·lic que, segons ell, sempre li han negat alguns entesos. Però així solen ser els entesos, que més que entendre-hi es limiten a repetir.

Jo crec el senyor García Castillo. I m'encantaria que en el ja famós *maletí mexicà* de Robert Capa hi aparegués una foto que

Domingo García Castillo s'interessa també per les fotos de Capa

pogué demostrar la realitat de l'episodi bèl·lic sofert per ell a Barcelona. Però caldrà esperar-se una mica i confiar en la sort.

Totes les guerres són iguals. I la foto inèdita de Robert Capa que dilluns vam publicar en portada així ho demostrava. En aquella foto, apareixien diverses criatures jugant entre les restes d'un bombarder alemany exhibit als Jardinetes de Gràcia el mes de gener del 1939. Totes les guerres són iguals. Morts, pobres que fugen caminant per les carreteres, restes bèl·liques, propaganda oficial per distreure la derrota i els infants de sempre, pentinats amb clenxa o despenitats, capaçs de convertir-ho tot en una joguina.

Igual que a Bagdad, per no anar més lluny. Els mateixos nens, el mateix avió, la mateixa alegria al poder trepitjar les restes d'una eina de l'enemic. Res no canvia. Potser per això Capa va acabar fart de les fotos de guerra que sempre li recordaven Gerda Taro. Però al fotògraf de la Leica el va matar una mina a Indoxina. El va matar una guerra quan ja havia decidit deixar totes les guerres i permetre que una novia àrab li decorés el seu nou apartament.

O sigui, que Capa es va deixar matar perquè la novia àrab no li decorés l'apartament. I és que les guerres són totes iguals, però les nòvies, no. ≡